

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

BACAKSIZ/TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no. 24245/09)

KARAR

6 § 1 madde (medeni) • Adil yargılanma • Çekişmeli yargılamalar • Başvurayı doğru bir şekilde bilgilendirmeden bilirkişi raporuna dayanan mahkeme kararı • Davayı yargılamaların yenilenmesi amacıyla geri gönderilmemesi

STRAZBURG

10 Aralık 2019

KESİNLEŞME TARİHİ

10 Mart 2020

İşbu karar, Sözleşme'nin 44 § 2 maddesinde öngörülen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Bazı şekli değişikliklere tabi tutulabilir.

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2020. Bu gayri resmi çeviri, Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

Bacaksız / Türkiye davasında,

Başkan,

Robert Spano,

Hâkimler,

Marko Bošnjak,

Valeriu Grițco,

Egidijus Kūris,

Arnfinn Bårdsen,

Darian Pavli,

Saadet Yüksel,

Bölüm Yazı İşleri Müdürü Hasan Bakırcı'nın katılımıyla Daire olarak toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm),

19 Kasım 2019 tarihinde yapılan kapalı müzakerelerin ardından,
aynı tarihte kabul edilen aşağıdaki kararı vermiştir:

USUL

1. Davanın temelinde, Süleyman Bacaksız (“başvuran”) adlı bir Türk vatandaşı tarafından, İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına ilişkin Sözleşme’nin (“Sözleşme”) 34. maddesine uygun olarak, 3 Nisan 2009 tarihinde, Türkiye Cumhuriyeti Devleti aleyhine Mahkemeye yapılmış olan bir başvuru (no. 24245/09) bulunmaktadır.

2. Başvuran, Denizli Barosuna bağlı olarak görev yapan avukat A.Nalbant tarafından temsil edilmiştir. Türk Hükümeti (“Hükümet”) kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

3. Başvuran özellikle, Sözleşme’nin 6 § 1 maddesine aykırı olarak kendisi aleyhindeki yargılamalara katılmadığını iddia etmiştir.

4. Başvuranın, kendisi hakkındaki yargılamalara katılamamasına ilişkin şikâyeti, 12 Aralık 2016 tarihinde Hükümete bildirilmiş ve başvurunun

geriye kalan kısmının, Mahkeme İç Tüzüğü'nün 54 § 3 maddesi uyarınca, kabul edilemez olduğu beyan edilmiştir.

OLAYLAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

5. Başvuran 1960 doğumlu olup, Denizli'de ikamet etmektedir.

6. Dava konusu olaylar; taraflarca belirtildiği üzere ve taraflarca ibraz edilen belgelerden anlaşılabilecek şekilde aşağıdaki gibi özetlenebilir.

7. 3 Mart 2000 tarihinde, araba kullanan başvuran iki diğer araba ve üç yolcuyla birlikte otoyolda bir trafik kazasına karışmıştır.

8. Olay yerine çağrılan polis memurları tarafından trafik kaza tutanağı hazırlanmıştır. Polis memurları hazırladıkları raporda, başvuranın İzmir yönüne seyahat ederken diğer sürücülerin karşı yöne doğru seyahat ettiklerini belirtmişlerdir. Ayrıca başvuranın karşı tarafa geçerek ve Ş.Y.'nin aracına çarparak kazaya sebebiyet vermesinden dolayı kusurlu olduğu belirtilmiştir. Aynı rapora göre, diğer sürücü M.B., Ş.Y.'nin arabasını çok yakından takip ettiği için ikincil derecede kusurludur; üçüncü sürücü Ş.Y. ise kusurlu değildir. Tüm sürücüler ve başvuranın aracında seyahat eden iki yolcu ve M.B.'nin aracında seyahat eden diğer yolcunun yaralı olduğu belirtilmiştir.

9. Bu rapor yalnızca polis memurları tarafından imzalanmıştır. Sürücülerin adresleri raporun ilgili kısmında belirtilmiştir. Başvuranın adresi, “*Değirmenönü Mah. 1336 Sok. No: 10-2, Denizli*” olarak belirtilmiştir. Hükümet görüşlerinde, bu adresin, başvuran arabasını satın aldığı ve tescil ettirdiğinde trafik tescil şubesinde kayıtlara geçirilen adres olduğunu belirtmiştir.

A. Ceza Yargılamaları

10. 25 Ekim 2000 tarihinde, ihmal ve tedbirsizlik sonucu yaralanmaya neden olma suçlamaları nedeniyle başvuran ve diğer sürücüler hakkında ceza yargılamaları başlatılmıştır. Hazırlık duruşmasında, başvuranın adresinin, tebligat yazısının da gönderildiği “Mehmetçik Mah. 2569 Sok. No: 6-2, Denizli” olduğu belirtilmiştir.

11. Avukatla temsil edilen başvuran yargılamalara bizzat katılmıştır.

12. Yargılamalar sırasında, İzmir Selçuk Asliye Ceza Mahkemesi (“Asliye Ceza Mahkemesi”) kazanın meydana geldiği yolda keşif yapmıştır. Bu sırada hazır bulunan başvuran, olay yerine çağrılan polis memurlarınca hazırlanan trafik kaza tutanağının aksine, İzmir yönüne hareket etmediğini, İzmir’den geldiğini ifade etmiştir. Asliye Ceza mahkemesi kazanın nasıl gerçekleştiği ve kimin kusurlu olabileceğinin belirlenmesi için bir bilirkişi atanmasına karar vermiştir.

13. Mahkeme tarafından atanan bilirkişi 2 Kasım 2001 tarihinde mahkemeye sunduğu dilekçesinde, kazayı aşağıdaki şekilde anlatmıştır: başvuran İzmir yönüne doğru giderken yağmur ve kaygan yol nedeniyle karşı şeride geçmiş ve İzmir’den gelen Ş.Y.’nin aracına sol arka kısımdan çarpmıştır. Sonrasında ise Ş.Y.’yi oldukça yakından takip eden M.B. ile çarpışmıştır. Bilirkişi, başvuranın karşı şeride geçmesi nedeniyle 5/8 kusurlu olduğu, M.B.’nin ise Ş.Y.’yi yakından takip etmesi nedeniyle 3/8 kusurlu olduğu sonucuna varmıştır.

14. Başvuranın söz konusu rapora itiraz etmesinin ardından mahkeme Adli Tıp Kurumu Trafik İhtisas Dairesinden ikinci bir görüş alınmasına karar vermiştir.

15. Dört bilirkişiden oluşan bir panel 29 Ocak 2002 tarihinde mahkemeye rapor sunmuştur. Panel, üç sürücünün beyanlarında İzmir’in ters yönüne doğru gittiklerini belirtmelerine rağmen, Ş.Y.’nin bir başka ifadesinde başvuranın aslında İzmir’e gittiğini ve bulunduğu şeridin

karşısına geçtiğini belirttiğini kaydetmiştir. Panel, M.B.'nin kaza sonucu yaşadığı travma nedeniyle olayları tam olarak hatırlayamadığından bahsettiğini kaydetmiştir. Panel ayrıca, kazanın yeniden canlandırıldığı önceki bilirkişi raporunu da dikkate almıştır. Panel, zincirleme kazaya hangi sürücünün sebep olduğunu kesin olarak belirleyememiş; ancak, sollamaya ilişkin kuralları ihlal eden kişinin kazaya neden olması konusunda 8/8 kusurlu olduğunu belirtmiştir. Çarpışma alanının otobanın İzmir yönüne giden tarafının sol güvenlik şeridinde gerçekleşmesinin, yanlış sollamayı kimin yaptığını gösterdiğine karar verilmiştir. Böylece panel, İzmir yönüne giden sürücünün kusurlu olduğunu belirtmiştir.

16. Asliye Ceza Mahkemesi, sollama kurallarını kimin ihlal ettiğini ve kaza sırasında kimin hangi yöne gittiğini tespit etmek amacıyla Ş.Y.'nin sigorta şirketinden Ş.Y.'nin zarar görmüş aracının fotoğrafını ve tamir faturalarını göndermesini talep etmiştir.

17. Sigorta şirketi, 5 Haziran 2002 tarihinde mahkemenin talebine cevap vererek söz konusu fotoğrafların İzmir Torbalı Hukuk Mahkemesine verildiğini ve fotoğrafların buradan temin edilebileceğini kaydetmiştir. Sigorta şirketi, söz konusu yargılamaların esas no.'larını da belirtmiştir.

18. Asliye Ceza Mahkemesi, hukuk yargılamalarında yetkili olan mahkemenin dava dosyasını incelemeye karar vermiştir (bk. aşağıdaki 23-35. paragraflar). Dolayısıyla, Asliye Ceza Mahkemesi, ilgili mahkemeden kazadan sonra Ş.Y.'nin arabasının aldığı zararı ve değiştirilen parçaları gösteren fotoğrafları iletmesini talep etmiştir.

19. Asliye Ceza Mahkemesinin 3 Temmuz 2003 tarihinde gerçekleştirdiği duruşmanın tutanaklarına göre Hukuk Mahkemesi söz konusu dava dosyasını ibraz etmiştir. Asliye Ceza Mahkemesi, ayrıca, söz konusu tutanaklarda Hukuk Mahkemesinin halen kesinleşmemiş olan bir hüküm verdiğini belirtmiştir. Son olarak, Asliye Ceza Mahkemesi, Hukuk Mahkemesinin dava dosyasında herhangi bir fotoğrafın bulunmadığını

eklemiştir. Ardından, kazada zarar gören arabaların fotoğrafları Asliye Ceza Mahkemesine bir CD-ROM içinde teslim edilmiştir.

20. Asliye Ceza Mahkemesi, üç trafik mühendisinden oluşan bir bilirkişi paneli oluşturmaya karar vermiştir. Panel 15 Mart 2004 tarihli raporunda, kazadan sonra arabalarda oluşan zararları gösteren fotoğrafların, polis memurları tarafından hazırlanan ve olayları anlatan kaza tutanağı ile uyummadığını kaydetmiştir. Bu doğrultuda, panel arabalarda oluşan zararların başvuran ve Ş.Y.'nin İzmir'den geldiğini ve M.B.'nin ise İzmir'e doğru gittiğini gösterdiğine karar vermiştir. Bilirkişiler, M.B.'nin karşı şeride geçmiş ve daha sonra arabasının sol ön kısmı ile Ş.Y.'nin arabasının sol arka kısmına çarptığını kaydetmiştir. Kazanın etkisiyle M.B. arabasının kontrolünü kaybederek yolda dikey bir şekilde durmuş ve daha sonrasında ise başvuranın arabası M.B.'nin arabasının sağ tarafına çarpmıştır. Dolayısıyla, panel M.B.'nin tamamen kusurlu olduğuna ve diğer sürücülere kaza için herhangi bir kusur yüklenemeyeceğine karar vermiştir.

21. Asliye Ceza Mahkemesi 29 Nisan 2004 tarihinde, nihai bilirkişi raporu temelinde başvuran ve Ş.Y.'yi beraat ettirmiş ve M.B.'yi üç ay hapis cezası ve para cezasına mahkûm etmiştir.

22. Asliye Ceza Mahkemesinin kararı 8 Haziran 2004 tarihinde kesinleşmiştir.

B. Hukuk yargılamaları

23. Ş.Y.'nin sigorta şirketi 11 Nisan 2001 tarihinde Hukuk Mahkemesi önünde başvuran ve M.B. aleyhinde bir dava açmış ve kaza sonucunda Ş.Y.'ye ödediği meblağın geri ödemesinin yapılmasını talep etmiştir. Dilekçesinde, başvuranın adresini trafik kaza tutanağında yazılı olan adres olarak belirtmiştir (bk. yukarıdaki 9.paragraf).

24. Hukuk Mahkemesi 7 Mayıs 2001 tarihinde davaya ilişkin olarak tebligatı sigorta şirketinin dava dilekçesi ile beraber başvuranın söz konusu

bu adresine göndermiş ve başvuranı belgeleri almasını müteakip on gün içerisinde konu hakkındaki görüşlerini sunmaya davet etmiştir.

25. Mahkeme tebligatları başvuranın söz konusu adresten taşınması dolayısıyla mahkemeye geri dönmüştür.

26. Hukuk Mahkemesi 9 Temmuz 2001 tarihinde başvuranın adresinin öğrenilmesi amacıyla başvuranın arabasının tescil no.'sunu belirten bir yazıyı Emniyet Müdürlüğüne göndermiştir.

27. Emniyet Müdürlüğü 24 Temmuz 2001 tarihinde bu yazıya cevap vererek, başvuranın aracını tescil ettirdiği dönemde bildirimde bulunduğu ev ve iş adresini mahkemeye ibraz etmiştir. Söz konusu ev adresinin, Hukuk Mahkemesinin mahkeme tebligatını göndermeye çalıştığı adres ile aynı olduğu tespit edilmiştir.

28. Emniyet Müdürlüğünün cevabını temel alan mahkeme başvuranın ev adresine 4 Aralık 2001 tarihinde görülecek olan duruşmaya katılması için bir tebligat göndermiştir. Tebligat, 16 Kasım 2001 tarihinde söz konusu adrese gitmiş fakat aynı nedenler dolayısıyla başvurana iletilmemiştir.

29. İlk derece mahkemesi 4 Aralık 2001 tarihinde Tebligat Kanunu'nun 35. maddesi uyarınca söz konusu tebligatın başvuranın önceki ikamet adresinin kapısına asılmasına karar vermiştir (bk. aşağıdaki 36. paragraf). Bu doğrultuda, tebligatlar daha önce iletilemeyen adresteki kapıya asılmış ve tebliğ edilmiş olarak kabul edilmiştir.

30. Hukuk Mahkemesi başvuranın gıyabında sürdürülen yargılamalar sırasında zararların ve sorumlu tarafın belirlenmesi amacıyla bir bilirkişi raporu hazırlanmasına karar vermiştir. Bilirkişi 12 Nisan 2002 tarihinde mahkemeye ibraz ettiği raporunda başvuranın karşı yön şeridine geçerek sollama kurallarını ihlal ettiğini ve ardından Ş.Y.'nin aracıyla kafa kafaya çarpıştıklarını belirtmiştir. Bilirkişi, Ş.Y.'nin aracını çok yakından takip eden M.B.'nin de kusurlu olduğunu tespit etmiştir. Hukuk Mahkemesi bilirkişi raporunu başvuranın eski adresine göndermiştir.

31. Hukuk Mahkemesi 26 Aralık 2002 tarihinde davacı sigorta şirketi lehinde hüküm vererek başvuranın sigorta şirketi tarafından ödenmeyen meblağın ve bunun üzerinden işlenen faizin başvuran ve diğer davalı tarafından ödenmesi gerektiğine karar vermiştir. Mahkeme, bilirkişi raporunda da belirtildiği gibi başvuranın %75 oranında ve M.B.'nin ise %25 oranında kusurlu olduğuna hükmetmiştir.

32. Başvuran, söz konusu yargılamalardan eski adresinde yaşayan bir yakınının, binanın kapısına asılan bilirkişi raporuna ilişkin tebligatı bulduğunda haberdar olduğunu iddia etmektedir (bk. yukarıdaki 30. paragraf). Başvuran 12 Mart 2003 tarihinde Hukuk Mahkemesine başvurmuş ve avukatının adresini belirterek ilk derece mahkemesinin kararının avukatına iletilmesini talep eden bir dilekçeyi ibraz etmiştir.

33. İlk derece mahkemesinin kararı başvuranın avukatına 31 Ekim 2006 tarihinde bildirilmiştir.

34. Başvuranın avukatı aynı gün içerisinde başvurana aleyhinde açılan yargılamalar hakkında doğru bir şekilde bildirimde bulunulmaması ve başvuranın aynı kazaya ilişkin olarak yürütülen ceza yargılamalarında tamamen aklanması dolayısıyla ilk derece mahkemesinin kararının bozulmasını talep ederek Yargıtaya temyiz başvurusunda bulunmuştur. Başvuranın avukatı, Hukuk mahkemesi ile Ceza Mahkemesinin verdiği kararlar arasında tamamen birbirine zıt bulguların tespit edilmesinin; özellikle Ceza Mahkemesinin başvuranın kazaya yol açma konusunda herhangi bir kusurunun bulunmadığı sonucuna ulaşan detaylı bir soruşturma yaptığı göz önünde bulundurulduğunda adaletli olmadığını ileri sürmüştür.

35. Yargıtay, 28 Şubat 2008 tarihinde ara kararında, temyizin esaslarının değerlendirilmesi için gerekli olduğunu belirttiği söz konusu dava dosyasını Asliye Ceza Mahkemesinden re'sen talep etmiştir. Yargıtay, başvuranın temyiz başvurusunu 9 Ekim 2008 tarihinde dava dosyası temelinde reddetmiştir. Yargıtay, Hukuk Mahkemesinin ihtilafa ilişkin olarak hazırlattığı bilirkişi raporu temelinde doğru bir karar verdiğini ve bu kararın

kanunlar ile uyumlu olduğuna hükmetmiştir. Ek olarak, Yargıtay ceza yargılamalarının sonuçlarının hukuki sorumluluğu belirleyen hukuk mahkemeleri için bağlayıcı olmadığını belirtmiştir. Yargıtay, başvuranın tebligatların asıl adresine bildirilmemesi dolayısıyla söz konusu yargılamalara katılamaması hakkındaki iddiasına veya ceza yargılamalarını yürüten makamlarının bu adresini kolayca tespit ettiğini söylediği beyanlarına ilişkin olarak ayrı olarak cevap vermemiştir.

II. İLGİLİ İÇ HUKUK VE UYGULAMA

A. Tebligat Kanunu

36. 7201 sayılı Tebligat Kanunu’nun 35. maddesi söz konusu tarihte yürürlükte olduğu şekliyle aşağıdaki gibidir:

“Kendisine veya adresine kanunun gösterdiği usullere göre tebliğ yapılmış olan kimse, adresini değiştirirse, yenisini hemen tebliği yaptırmış olan kaza merciine bildirmeye mecburdur. Bu takdirde bundan sonraki tebliğler bildirilen yeni adrese yapılır

Adresini değiştiren kimse yenisini bildirmediği ve adres kayıt sisteminde yerleşim yeri adresi de tespit edilemediği takdirde, tebliğ olunacak evrakın bir nüshası eski adrese ait binanın kapısına asılır ve asılma tarihi tebliğ tarihi sayılır

Bundan sonra eski adrese çıkarılan tebliğler muhataba yapılmış sayılır.

Daha önce tebligat yapılmamış olsa bile, madde kapsamındaki bu hükümler resmi makamlar önünde taraflar tarafından imzalanan bir sözleşmede tarafları için belirtilen adreslere ile kamu kurum ve kuruluşlarına, kamu kurumu sıfatına sahip mesleki kuruluşlara, ticaret siciline ve esnaf ve sanatkarlar siciline verilen en son adresler için de uygulanır.”

B. Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanunu

37. Söz konusu zamanda yürürlükte olan 1086 sayılı Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanunu’nun (“HUMK”) 428. maddesi, bir temyiz için olması gereken şartları listelemiştir:

“Mahkemei Temyiz aşağıda beyan olunan esbaptan dolayı temyiz olunan hükmü nakzeder:

- 1) Mahkemenin davayı rüyet vazifedar bulunmaması,
- 2) Mahkemenin davayı rüyet vazifedar bulunmaması,
- 3) İki tarafı ve sebebi müttehit bir dava hakkında yekdiğerine mütenakız kararlar verilmesi,
- 4) Usulü muhakemeye muhalefet edilmesi,
- 5) Meselei maddiyenin takdirinde hata edilmesi,
- 6) İki taraftan birinin davasını ispat için serdettiği delillerin sebebi kanuniye müstenit olmıyarak kabul edilmemesi.

Usulü muhakemeye muhalefetten dolayı bir hükmün nakzolunabilmesi mahkemeye ait vazaifte usulü muhakemenin ihlal olunmasına ve işbu kusur ve hatanın lahik olan hükmü tağıyir edecek derecede bulunmasına veya müddei, yahut müddeaaaleyh tarafından usulü muhakemenin tağıyir ve ihlal olunduğunu ispat edecek derecede itiraz olunup da mahkemede tetkik edilmemiş olmasına mütevakkıftır.

38. Söz konusu zamanda yürürlükte olduğu şekliyle HUMK’nun 429. maddesi Yargıtay tarafından bir kararın bozulması halinde benimsenecek usulleri düzenlemektedir:

“Yargıtay’ın ilgili dairesinin temyiz edilen kararı bozması halinde, davayı, kararı veren [ilk derece] mahkemesine veya uygun gördüğü başka bir mahkemeye geri gönderir.

Söz konusu mahkeme, (...), tarafları re’sen duruşmaya davet ettikten ve onları dinledikten sonra Yargıtay’ın kararına uyup uymayacağına karar verir.

Eğer mahkeme önceki kararında ısrar ederse, buna yönelik karara karşı temyiz başvurusu, Yargıtay Medeni Hukuk Dairesine yapılmalıdır.

39. Somut zamanda yürürlükte olan HUMK’nın 432. maddesi aşağıdaki gibidir:

“Temyiz süresi on beş gündür. [...] Temyiz süreleri, ilamın usulen taraflardan her birine tebliği ile işlemeye başlar.”

C. Karayolları Trafik Kanunu (2918 sayılı Kanun)

40. Söz konusu tarihte yürürlükte olan 2918 sayılı Karayolları Trafik Kanunun 32. maddesinin ilgili kısımları aşağıdaki gibidir:

“Araçlar üzerinde [...] adres değişiklikleri de dâhil olmak üzere [...] yapılan her türlü değişikliğin işleten tarafından otuz gün içinde araç tescil belgesine işletilmesi zorunludur

...”

D. Yargıtay içtihatları

41. Yargıtay Hukuk Genel Kurulu 28 Mart 2001 tarihinde araba sigortası ihtilafına ilişkin E.2001/11-295, K.2001/313 sayılı kararında, aleyhinde yargılamaların açıldığı bir tarafın aracını tescil ettirirken beyan ettiği adresinde bulunmaması halinde bu adrese mahkeme tarafından gönderilen tebligatların tebliğ edilmiş olarak kabul edileceğine ve yargılamayı yürüten mahkemenin bu şekilde ihtilafın esaslarını incelemeye başlayabileceğine karar vermiştir. Bu kapsamda, Yargıtay Hukuk Genel Kurulu bir aracın sahibinin kanun uyarınca adres değişikliğini yetkililere bildirme yükümlülüğünün bulunduğu ve Tebligat Kanunu’nun 35(4) maddesinin ilgili şahsın eski adresine gönderilen tebligatların tebliğ edilmiş şeklinde kabul edileceğine karar vermiştir.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME**I. SÖZLEŞME’NİN 6 § 1 MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA**

42. Başvuran Sözleşme’nin 1 ve 6. maddeleri uyarınca Hukuk Mahkemesi önündeki davaya katılamadığı hususunda şikayette bulunmuştur. Mahkeme, başvuranın şikâyetinin, Sözleşme’nin ilgili kısmı

aşağıdaki gibi olan 6 § 1 maddesi kapsamında incelenmesi gerektiği kanısındadır. Söz konusu maddenin ilgili kısmı aşağıdaki gibidir:

“Herkes davasının, medeni hak ve yükümlülükleriyle ilgili uyuşmazlıklar ... konusunda karar verecek olan, ... bir mahkeme tarafından, adil bir şekilde ... görülmesini isteme hakkına sahiptir ...”

43. Hükümet bu argümana itiraz etmiştir.

A. Kabul edilebilirlik hakkında

44. Hükümet, başvuranın Yargıtayın 9 Ekim 2008 tarihli kararının düzeltilmesi talebinde bulunmaması sebebiyle; iç hukuk yollarının tüketilmediğini ve bu nedenle başvurunun kabul edilemez olduğunu beyan edilmesi gerektiğini ileri sürmüştür. Bu hususta Hükümet, özel taraflar arasında sigortayla ilgili çeşitli ihtilaflara ilişkin davalarda karar düzeltme taleplerinin kabul edildiği, tarihleri 2008 ve 2014 arasında değişen altı karar sunmuştur. Yargıtay, bu davalarda ilk derece mahkemesinin yargılama giderlerini doğru hesaplamaması ya da ilk derece mahkemesinin kararını alırken dayandığı bilirkişi raporlarının kesin olmaması ya da kanunun doğru bir şekilde uygulanmaması durumlarında önceki kararının düzeltilmesine karar vermiştir. Hükümet tarafından ibraz edilen kararların hiçbirisi tebligatın kendisine iletilmemesi sebebiyle ilk derece mahkemesi nezdinde görülen yargılamalara katılma olanağından mahrum bırakılması gerekçesi temelinde bir tarafın karar düzeltme talebinde bulunması ile alakalı değildir.

45. Başvuran izin verilen süre içerisinde başvurusunun kabul edilebilirliği hakkında herhangi bir yorumda bulunmamıştır.

46. Mahkeme, iç hukuk yollarını tüketme yükümlülüğüne ilişkin yerleşik içtihadına atıfta bulunmaktadır. Söz konusu içtihat örneğin *Vučković ve Diğerleri/Sırbistan* (ilk itiraz) [BD] 17153/11 ve 29 diğer karar, §§ 69-77, 25 Mart 2014). davasında özetlenmiştir. Mahkeme, iç hukuk yollarının tüketilmesine ilişkin kuralları düzenleyen Sözleşme’nin 35 § 1 maddesinin ispat külfetinin dağıtılmasını öngördüğünü yinelemektedir. İç

hukuk yollarının tüketilmediğini iddia eden Hükümetin, Mahkemeyi, söz konusu iç hukuk yolunun etkili ve aynı zamanda teoride ve uygulamada mevcut olduğuna, yani başvuranın şikâyetleri bakımından telafi imkânı ve makul başarı olanağı sunacak şekilde erişilebilir olduğuna ikna etmesi gerekmektedir. Söz konusu ispat külfeti koşulu yerine getirildiğinde, Hükümet tarafından ileri sürülen hukuk yolunun aslında tüketildiğini veya davanın kendine özgü koşullarında, bazı sebeplerden ötürü yetersiz ve etkisiz olduğunu veya başvurunu bu gereklilikten kurtaran özel koşulların mevcut olduğunu başvuranın ispatlaması gerekmektedir.

47. Mevcut davaya bakıldığında, Mahkeme öncelikle, olayın gerçekleştiği tarihte yürürlükte olan kanunlara göre Türk hukuk sisteminde, bir hukuk davasında kararın düzeltilmesinin olağan bir hukuk yolu olduğunu ve söz konusu kararı veren temyiz mahkemesinden, hata yaptığı gerekçesiyle, kararını yeniden gözden geçirmesini talep edilmesini kapsadığını kaydetmektedir. Düzeltme talebinin kabul edilmesi halinde, söz konusu temyiz mahkemesi yeni olayları veya bulguları göz önünde bulundurmadan davayı yeniden değerlendirmekteydi (bk. diğerleri arasında, *Ünal Tekeli/Türkiye* (k.k.), no 29865/96, 1 Temmuz 2003; *Nacaryan ve Deryan/Türkiye*, no. 19558/02 ve 27904/02, § 30, 8 Ocak 2008; *Dedecan ve Ok/Türkiye*, no. 22685/09 ve 39472/09, § 23, 22 Eylül 2015).

48. Mahkeme, ayrıca, Türkiye'deki iç hukuk yollarının tüketilmesi kapsamında genel bir kural olarak başvuruların Mahkemeye bireysel başvuru yapmadan önce başvuruya konu olan kararın düzeltilmesi talebinde bulunmalarının gerekli olmadığını yinelemektedir (bk., diğerleri arasında, *İhsan ve Satun Önel/Türkiye*, no. 9292/02, § 12, 21 Eylül 2006 ve *Sarıdaş/Türkiye*, no. 6341/10, § 31, 7 Temmuz 2015). Başvuranın bu hukuk yolunu kullanması halinde karar düzeltme yargılamaları bitmeden düzeltmeye tabi olan mahkeme kararı “kesin” olarak değerlendirilemeyeceği için Mahkemeye başvuruda bulunmak için geçerli olan altı ay süre sınırı işlemeye bu yargılamalar sonlanmadan başlayamaz

(bk., diğerleri arasında *Okan Güven ve Diğerleri/Türkiye*, no. 13476/05, §§ 58-60, 14 Kasım 2017, ve burada bulunan ek atıflar)

Yukarıdaki mülahazalar ışığında, Mahkeme Hükümetin iç hukuk yollarının tüketilmediğine ilişkin ilk itirazının reddedilmesi gerektiği sonucuna varmaktadır.

49. Ayrıca Mahkeme bu şikâyetin Sözleşme'nin 35 § 3 (a) maddesi anlamında açıkça dayanaktan yoksun olmadığını kaydeder. Mahkeme, ayrıca, şikâyetin kabul edilemez olduğuna ilişkin başka bir gerekçe de bulunmadığını belirtmektedir. Dolayısıyla, bu şikâyetin kabul edilebilir olduğuna karar verilmesi gerekmektedir.

B. Esas Hakkında

1. Tarafların görüşleri

50. Başvuran izin verilen süre içerisinde esas hakkında herhangi bir görüş iletmemiştir.

51. Hükümet, tebligatların başvurana bildirilmesinin ulusal kanunlar ile uyumlu olduğunu savunmuştur. İkinci olarak, Hükümet, trafik kanunda açıkça bir hüküm yer almasına rağmen başvuranın adres değişikliğini ilgili idari makamlarına bildirmediğini kaydetmiştir (bk. yukarıdaki 40. paragraf). Hükümet, söz konusu hükümlerin öngörülebilir ve erişebilir olduğunu ve başvuranın bir araç sahibi olarak bu hükümlere uyma yükümlülüğü olduğunu ileri sürmüştür. Üçüncü olarak, Hükümet, başvuranın hukuk tazminat davasından habersiz olamayacağını çünkü aleyhinde açılan ceza yargılamaları sırasında Asliye Ceza Mahkemesinin Hukuk Mahkemesinden bazı delilleri talep ettiğini belirtmiştir. Hükümet, bu hususun Asliye Ceza Mahkemesinin duruşma tutanaklarında ve kararın kendisinde de belirtildiğini eklemiştir. Son olarak, Yargıtay başvuranın temyizi üzerine argümanlarının esaslarını değerlendirmiş ve ceza yargılamalarına ait olan dava dosyasını incelemiştir. Dolayısıyla, Hükümete göre, başvuran

Sözleşme'nin 6. maddesinde öngörülen şartlara uygun bir şekilde adil yargılanmıştır.

2. Mahkemenin Değerlendirmesi

(a) Genel ilkeler

52. Mahkeme, Sözleşme sisteminin Sözleşme'nin 6. maddesinde güvence altına alınan hakların etkili bir şekilde kullanılabilmesini sağlamak için Sözleşmeciler Devletlerin gerekli adımlar atmasını zorunlu kıldığını yinelemektedir (bk. *Dilipak ve Karakaya/Türkiye*, no. 7942/05 ve 24838/05, § 77, 4 Mart 2014). Sözleşme'nin 6. maddesinin amaçları ve hedefleri bir bütün olarak alındığında tarafların yargılamalara katılabilme hakkının olduğu çıkarımında bulunulabilir. Adil yargılanma kavramı, aynı zamanda yargılamanın çekişmeli usulde yapılmasını öngören temel ilkeyi de içine alan genel bir ilke olmakla birlikte (bk. *Ruiz-Mateos/İspanya*, 23 Haziran 1993, § 63, Seri A no. 262), hukuk yargılamalarına taraf olan tüm bireylere bir davada mahkemenin kararını etkileyecek deliller veya verilen beyanlar hakkında bilgi sahibi olma ve üzerine yorum yapma imkânı sağlanmasını gerektirmektedir (bk. *Lobo Machado/Portekiz*, 20 Şubat 1996, § 31, Karar ve Hükümler Derlemesi 1996-I). Bu durum, her şeyden önce, hakkında dava açılan kişinin söz konusu bu durumdan haberdar edilmesini gerektirmektedir (bk. yukarıda anılan *Dilipak ve Karakaya/Türkiye*, § 77). Eğer duruşma tebligatlarının dâhil olduğu mahkeme belgeleri söz konusu şahsa bizzat tebliğ edilmezse, bir başvuranın yargılamalar sırasında kendisini savunması engellenebilir (bk. *Aždajić/Slovenya*, no. 71872/12, § 48, 8 Ekim 2015).

53. Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi belgelerin tebliğ edilme şekline dair özel bir hüküm içermemekle birlikte (bk. *Bogonos/Rusya* (k.k.), no. 68798/01, 5 Şubat 2004), davalılar ile iletişim şeklini belirlemek Mahkemenin görevi değildir. Söz konusu bu hususta, ulusal mahkemeler pratik şartlar temelinde durumun değerlendirilmesi bakımından daha uygun

merciilerdir (bk. *Gankin ve Diğerleri / Rusya*, no. 2430/06, 1454/08, 11670/10 ve 12938/12, § 35, 31 Mayıs 2016). Ancak, Sözleşmeciler Devletlerin, ulusal makamların bir davadaki tarafların adil yargılanma hakkının zedelenmemesi için tebligat işlemlerinde gerekli özeni göstermesini güvence altına alma yükümlülüğü bulunmaktadır (bk. *Schmidt/Letonya*, no. 22493/05, § 86, 27 Nisan 2017).

54. Sözleşme'nin 6. maddesinin metni veya amacı, bir şahsın kendi özgür iradesiyle adil yargılanma güvencelerinden feragat etme hakkından alı koymamaktır. Ancak, böyle bir feragatın tartışmaya mahal vermeyecek şekilde tespit edilmesi ve önem derecesine uygun düzeyde asgari güvencelerin sağlanması gerekmektedir (bk. diğer kararlar arasında, *Hermi/İtalya* [BD], no. 18114/02, § 73, AİHM 2006-XII).

55. Mahkeme, ceza yargılamalarının adillğine ilişkin olan çeşitli davalarda, davalının gıyabında yürütülen yargılamalar başlı başına Sözleşme'nin 6. maddesi ile çelişmemesine rağmen; gıyabında mahkûmiyet kararı verilen bir şahsın daha sonrasında, yargılamalara katılma ve kendisini savunma hakkından feragat ettiği tesis edilmediği halde, daha önce önünde hazır bulunduğu bir mahkemeye kanunlara ve olgulara ilişkin olarak suçun esaslarına dair yeni bir inceleme yaptıramaması durumunda adaletin tanınmaması söz konusu olacağına karar vermiştir (bk., örneğin, *Sejdovic/İtalya* [BD], no. 56581/00, §§ 81-88, AİHM 2006-II ve *M.T.B./Türkiye*, no. 47081/06, §§ 48-64, 12 Haziran 2018).

56. Mahkeme, aynı yaklaşımın hukuk davalarındaki gıyabi hükümlere ilişkin şikâyetlere de uygulamaktadır (bk., ikisi de yukarıda anılan, *Dilipak ve Karakaya* ve *Aždajić*; *Gyuleva/Bulgaristan*, no. 38840/08, §§ 34-48, 9 Haziran 2016 ve *Gakharia/Gürcistan*, no. 30459/13, § 35, 17 Ocak 2017). Bu doğrultuda, somut davaya benzer bir şekilde yargılamaların başvuranların gıyabında yürütüldüğü hukuk davalarında, Mahkeme aşağıdaki hususları kesinleştirmektedir: (i) makamların başvuranları yargılamalar hakkında bilgilendirme konusunda özenli davranıp

davranmadığı ve başvuruların bir mahkeme önüne çıkma ve kendilerini savunma haklarından feragat edip etmedikleri ve (ii) ulusal kanunların başvuranlara, aleyhlerinde verilen kararlara ilişkin olarak ilgili hataları tespit ettikten sonra yeni bir çekişmeli duruşma düzenlenmesi ihtimali sunulması yönünde uygun yolları öngörüp öngörmediği (bk., hepsi yukarıda anılan, *Dilipak ve Karakaya*, § 80; *Aždajić*, § 53; *Gyuleva*, § 38 ve *Gakharia*, § 49). Ek olarak, Mahkeme, dava tarafları özensiz davransalar bile ulusal mahkemeler tarafından tarafların tavırlarının yol açtığı kanaat getirdikleri sonuçların, tarafların özensizliklerinin ciddiyeti ile orantılı olması gerektiğine ve adil yargılanma ilkesinin kapsamlı olarak değerlendirilmesi gerektiğine hükmetmiştir (bk., hepsi yukarıda anılan, *Aždajić*, § 71; *Gakharia*, § 50 ve *Schmidt*, § 95).

57. Son olarak, Mahkeme, temyiz merciinin söz konusu kararı bozmaya ve kendi kararını almaya ya da yeni bir karar alınması için davayı ilgili mahkemeye geri göndermeye tam yetkisi olduğu sürece ilk derece mahkemesinin yaptığı bir yanlış temyiz aşamasında giderilebileceğini yinelemektedir (bk., *M.S./Finlandiya*, no. 46601/99, § 35, 22 Mart 2005 ve *Karakuş/Türkiye* (k.k.), no. 52438/08, 7 Mart 2017).

(b) Somut davaya uygulanması

58. Mahkeme, ilk hususa ilişkin olarak ulusal makamların başvuranın adresini bulmak ve hukuk davası hakkında başvurayı bilgilendirmek için yeterli özenin gösterip göstermediğini incelemelidir. Bu bağlamda, Mahkeme, yargılamayı yürüten mahkemenin ilk tebligatın başvurana ulaşmamasının ardından başvuranın güncel adresini tespit edebilmek için ilgili Emniyet Müdürlüğünden yardım talep ettiğini ve Emniyet Müdürlüğünün ilk tebligatın gönderilemediği adres ve başvuran tarafından arabasını tescil ederken iş adresi olarak beyan ettiği ve yargılamayı yürüten mahkemenin buraya herhangi bir tebligat göndermediği bir diğer adres olmak üzere iki farklı adres gönderdiğini gözlemlemektedir. Söz konusu

koşullar altında başvuranın iş adresine tebligatın gönderilmesi daha uygun ve makul olmasına rağmen Hukuk mahkemesi başvuranın eski ev adresine gönderilmeyeceği açıkça belliyken bu adrese tekrar tebligatı iletmiştir. Yargılamayı yürüten mahkemenin son aşama olarak tebligatın başvuranın eski adresinde bulunan kapıya asması ve tebliğ edilmiş olarak kabul etmesi, bir davalıyı aleyhinde açılan yargılamalar hakkında bilgilendirmek için makul derecede girişimde bulunmuş olarak değerlendirilememektedir. Yukarıdaki mülahazalar ışığında, Mahkeme yargılamayı yürüten mahkemenin başvuranın ikametgâh adresini bulmaya yönelik çabalarının Sözleşme ile uyumlu olmadığına karar vermektedir. Bu bağlamda, ulusal mahkemelerin söz konusu kararı tebliğ edilmiş olarak kabul etmesinin ulusal hükümler ile uyumlu olduğuna ilişkin beyanları, Devletin Sözleşme'nin 6. maddesinin öngördüğü yükümlülüklerini yerine getirmesi için kendi başına yeterli değildir.

59. Mahkeme, yukarıdaki mülahazalar ışığında, Hükümetin yargılamayı yürüten mahkemelerin başvuranın adresini bulma yönünde gerekli özeni gösterdiğine dair iddialarına katılmamaktadır (bk., bu karara uygulanabildiği ölçüde, yukarıda anılan, *M.T.B./ Türkiye*, § 52)

60. Mahkeme, Hükümetin başvuranın kendisi aleyhinde açılan hukuk yargılamalarından haberi olmama olanağının olamayacağını zira ceza yargılamalarında mahkemenin Hukuk Mahkemesinden bazı belgeleri ve delilleri talep ettiğini öne süren iddiasına ilişkin olarak Ceza Mahkemesinin duruşma tutanaklarında ve kararlarında hukuk yargılamalarına dair çeşitli atıflarda bulunulduğunu not etmektedir. Bu kapsamda, bu belgelerde hukuk yargılamalarına taraf olan şahısların isimlerine dair herhangi bir atıfta bulunulmamaktadır. Bu husus özellikle trafik kazasında ikiden fazla sürücünün, birçok yaralanan yolcunun ve iki sigorta şirketinin mevcut olması göz önünde bulundurulduğunda önem arz etmektedir. Mahkeme, Hükümetin başvuranın söz konusu hukuk yargılamalarının kendisi ile alakalı olduğunu çıkarabileceği iddiasına katılmaktadır. Ancak, başvuranın

bu konudaki dikkatsizliği, Mahkemeyi başvuranın hukuk yargılamalarına katılma hakkından açıkça ve tartışmasız bir şekilde feragat ettiği anlamına geldiğine hükmetmesi için yeterli değildir. Aynı durum, Hükümetin başvuranın trafik tescil şubesine gidip yeni adresini bildirmemesi konusundaki dikkatsizliğinin bir feragat olarak nitelendirmesi yönündeki iddiası için de geçerlidir. Mahkeme, bir şahsın bir hakkından feragat etmesi için gerekli olan temel şartın, bu şahsın söz konusu hakkın varlığından ve dolayısıyla da ilgili yargılamalardan haberdar olması gerektiğini yinelemektedir (bk., yukarıda anılan, *Dilipak ve Karakaya*, § 87; *Aždajić*, § 58 ve *Gyuleva*, § 42). Dolayısıyla, Mahkeme Hükümetin bu iddiasını argümanını reddetmiştir.

61. İkinci husus olarak ise, yani başvuranın aleyhinde gıyabi hüküm olduğunu öğrendiğinde yeni bir çekişmeli duruşma talep edip edemeyeceğine ilişkin olarak Mahkeme başvuranın gıyabi hüküm aleyhinde usul ve esasları hakkında olağan bir temyiz başvurusunda bulunabildiğini ve temyizinin esaslarının incelendiğini not etmektedir. Ancak, bu kapsamda Mahkeme Yargıtayın başvuranın söz konusu yargılamalarının gıyabında gerçekleştirildiğine dair beyanlarını incelemediğini gözlemlemektedir. Yargıtay, başvuranın argümanlarının sadece esaslarını incelemiş ve bir hukuk mahkemesinin aynı olgular temelinde karar veren bir ceza mahkemesinden farklı bir sonuca varabileceğini belirterek yargılamayı yürüten mahkemenin kararını onamıştır. Mahkeme, ayrıca, Yargıtayın, temyiz incelemesi kapsamında ceza yargılamalarında bulunan dava dosyasını re'sen incelemeye karar verdiğini gözlemlemektedir.

62. Dolayısıyla, Mahkeme Yargıtayın somut davaya ilişkin olarak gerçekleştirdiği temyiz incelemesinin, başvuranın ilk derece mahkemesi nezdinde aleyhinde açılan yargılamalara katılma hakkının ihlalini giderip gidemediğine karar vermelidir. Bu noktada, Mahkeme hukuk yargılamalarında verilen gıyabi hükümlere ilişkin benzer davalarda yeni bir çekişmeli duruşma sağlanmasını talep eden başvuranlardan hiçbirinin ya

böyle bir hukuk yolunun olmaması (bk., yukarıda anılan, *Gyuleva*, § 45) ya ulusal mahkemelerin yaklaşımlarının aşırı şekli olması (bk., yukarıda anılan, *Gakharia*, § 49) ya da yüksek mahkemelerin neden söz konusu talebi reddettiğine dair bir gerekçe sunmaması nedeniyle bu taleplerinin karşılanmamasının (bk., yukarıda anılan, *Dilipak ve Karakaya*, § 37) Sözleşme'nin 6 § 1 maddesini ihlal ettiğine karar vermiştir.

63. Somut davanın şartları, başvuran aleyhinde verilen gıyabi hükmü bir temyiz mahkemesine inceletebildiği için yukarıda anılan davalardan farklıdır. Bu nedenle, Yargıtayın incelemesinin, başvuranın ilk derece mahkemesi önündeki yargılamalarda başvuran aleyhinde gıyabında hüküm verilmesini giderebilme niteliğinde olup olmadığını değerlendirilmelidir (bk., bu karara uygulanabildiği ölçüde, *Idalov/Rusya* [BD], no. 5826/03, § 179, 22 Mayıs 2012).

64. Bu bağlamda, Mahkeme somut zamanda Yargıtayın yetkisinin hukuki ve bazı olgusal hususları kapsadığını gözlemlemektedir (bk. yukarıdaki 37. paragrafta HUMK'un 438 (5) ve (6) maddeleri). Kanunlara ilişkin olarak inceleme yapma yetkisi sınırsız olmasına rağmen, Yargıtay davanın olgularına ilişkin olarak inceleme yapmak için sınırlı yetkilere sahiptir. Zira tanıkların dinlenmesi ve delillerin incelenmesi de dâhil olmak üzere davanın olgularını tesis etmeye ilişkin olarak tam yetki söz konusu davanın geri gönderilmesi üzerine münhasıran yargılamayı yürüten mahkemelere aittir. Somut davada, başvuranın temyiz başvurusunda yer alan iddiaları usule ilişkin olup tesis edilen olgulara itiraz etmektedir. Bu bağlamda, başvuran hukuk yargılamalarına katılabilme imkânı olsaydı Hukuk Mahkemesine ibraz edilen bilirkişi raporlarında belirtilen bulgulara itiraz etme ve hatta Hukuk mahkemesine ceza yargılamalarında varılan zıt sonuçları sunma olanağına sahip olacağını öne sürmüştür. Yargıtay, başvuranın yargılamalara katılamamasına ilişkin şikâyetini incelememiş olup incelemesini hukuk mahkemelerini ceza mahkemeleri kararlarının bağlamadığı genel ilkesi ile kısıtlamıştır. Dolayısıyla, başvuran tarafından

hakkında şikâyetle bulunulan eksiklik, yargılamalara katılamaması ve bu nedenle olgulara ilişkin olarak iddiaları ve delillerini yargılamayı yürüten mahkemeye sunma olanağına sahip olamaması ile alakalı olmasına rağmen Yargıtay tarafından sunulan gerekçe davayı sadece kanun yönünden incelediğini göstermektedir. Başvuranın yargılamalar hakkında bilgilendirilmediğini öne süren usule ilişkin eksiklikler hakkındaki beyanlarını değerlendiren Mahkeme, Yargıtayın kararında söz konusu bu beyanları reddedilmesi için herhangi bir gerekçe sunulmadığını gözlemlemektedir. Yargıtay, başvuranın davanın olguları hakkındaki iddialarına ilişkin olarak Hukuk Mahkemesinin yargılamalar sırasında alınan bilirkişi raporuna dayanarak davayı doğru bir şekilde değerlendirdiğine karar vermiştir. Ancak, Mahkemeye göre, bu değerlendirme başvuranın yargılamalara katılamamasını telafi etmek için yeterli olmamıştır çünkü olguları incelenmesine ilişkin olan sınırlı yargı yetkisi, başvuran tarafından öne sürülen olgulara dair iddiaların yargılamayı yürüten mahkemenin yerine Yargıtay tarafından değerlendirmesini engellemiştir. Aynı gerekçeler temelinde Mahkeme, Yargıtayın temyiz incelemesi aşamasında Ceza Mahkemesinin dava dosyasını incelemiş olsa da, Yargıtayın olguları değerlendirilmemesi gerekçesiyle hukuk mahkemesinin kararını değiştiremeyeceğinden bu incelemenin hiçbir etkiye sahip olmadığı kanaatindedir. Mahkeme, Yargıtayın somut davanın koşulları ışığında yargılamayı yürüten mahkemenin kararını bozmayarak başvurana yeni bir çekişmeli duruşma sağlamaması dolayısıyla başvuranın ilk derece mahkemesi nezdinde ki yargılamalara katılamamasının telafi edemediğini not etmektedir.

65. Sonuç olarak, Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi ihlal edilmiştir.

II. SÖZLEŞME’NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI

66. Sözleşme’nin 41. maddesi aşağıdaki gibidir:

“Eğer Mahkeme bu Sözleşme ve Protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci Tarafın iç hukuku bu ihlalin sonuçlarını ancak kısmen ortadan kaldırılabiliyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, zarar gören taraf lehine adil bir tazmin verilmesine hükmeder.”

67. Başvuran adli tazmin talebinde bulunmamıştır. Bu nedenle, Mahkeme, başvurana bu bağlamda herhangi bir meblağ ödenmesine hükmetmeye gerek duymamıştır.

BU GEREKÇELERLE, MAHKEME, OY BİRLİĞİYLE,

1. Başvurunun kabul edilebilir olduğuna;
2. Sözleşmenin 6 § 1 maddesinin ihlal edildiğine; karar vermiştir.

İşbu karar İngilizce dilinde tanzim edilmiş olup; Mahkeme İktüzüğü’nün 77 §§ 2 ve 3. maddesi uyarınca 10 Aralık 2019 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Stanley Naismith
Yazı İşleri Müdürü

Robert Spano
Başkan